

YAZDIKÇA BÜYÜYOR HAYALLERİM

ERCAN GÖRÜR ORTAOKULU

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - PENDİK
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

YAZDIKÇA BÜYÜYOR HAYALLERİM

“Geleceğin Yazarları Projesi”

İSTANBUL
İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - PENDİK
İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

NİSAN 2024

YAZDIKÇA BÜYÜYOR HAYALLERİM

“Geleceğin Yazarları Projesi”

Öykü-Şiir Kitabı

Adına Sahibi

Ercan KARA
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Zeynep ERKOÇ
Müdür Yardımcısı

Editör

Nurşen OLCAYTUBERDİ

Yayın Kurulu

Halil Semih YILDIZ
Hülya YILDIRIM
Zeynep KILIÇARSLAN

Kapak Tasarım

Sevgi ÇANTALI

İletişim

Ertuğrul Gazi Mahallesi Şeyh Şamil Caddesi No:2

Pendik/İSTANBUL

Tel: 0 (216) 426 05 53

YAZDIKÇA BÜYÜYOR HAYALLERİM

“Geleceğin Yazarları Projesi”

Öykü-Şiir Kitabı

Ercan Görür Ortaokulu öğrenci ve öğretmenlerinin katkılarıyla hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

Dört Kuzenin Bale Macerası	1
Kitap Sevgisi	2
Yeni Mahallem ve Yeni Evim	3
Benim Minik Dostum	4
Yeliz’in Hayvan Sevgisi	5
Çilek	6
Bilgi Yarışması	7
Meyveler	8
Çevre Kahramanları	9
Bir Resim Çizdim	10
Sevimli Dostum	11
Ön Yargı	12
Futbol Delisi	14
Mustafa Amcanın Mutluluğu	15
Her Çocuk Aynıdır	16
Olaylı Piknik	17
Şebnem’in Anısı	18
Kara Tavuk’un Salıncak Sevgisi	19
Fatma Nine ile Masal	21
Buse’nin Hayali	23

ÖN SÖZ

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürü Doç. Dr. Murat Mucahit YENTÜR' ün öncülüğünde yürütülen “Geleceğin Yazarları Projesiyle” sizinleyiz. Sizinleyiz, çünkü: Yazdıkça hayallerimizin büyüüp bir kitaba dönüştüğünü gördük.

Her büyük proje bir hayal ile başlar, üzerinde çalışıkça ete kemiğe bürünür. “Yazdıkça Büyüyor Hayallerim” adlı kitabımız da böylece ortaya çıktı. Bir eser olarak hayatımızdaki yerini şimdiden aldı. Çünkü söz uçar yazı kalır.

Kitabın ortaya çıkmasında emeği geçen editör, yayın kurulu üyeleri, yönetici, öğretmen, veli ve okul aile birliğimize; ayrıca projeye önderlik yaptığı için İstanbul İl Milli Eğitim Müdürü Doç. Dr. Murat Mucahit YENTÜR' e çok teşekkür ediyorum.

“Yazdıkça Büyüyor Hayallerim” adlı eserde yazıları bulanan sevgili öğrencilerimizi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyorum. Hazırlanan kitabın bundan sonraki çalışmalara da bir örnek teşkil etmesi dileklerimizle...

Ercan KARA

Ercan Görür Ortaokulu Müdürü

DÖRT KUZENİN BALE MACERASI

Her pazar olduğu gibi kuzenlerimle anneannemlerde toplanmıştık. Hep birlikte televizyon izliyorduk. Televizyonda çıkan reklam dikkatimizi çekti. Bu reklam bale kursu ile ilgiliydi.

Bale kursu reklamı kuzenlerimi ve beni heyecanlandırmıştı. Ekranın alt köşesinde bir telefon numarası vardı. Bu numarayı hızlıca bir kâğıda yazdım. Ardından numaranın yazılı olduğu kâğıtla annelerimizin yanına gittik. Onları bizi kursa göndermeleri konusunda ikna etmeye çalıştık. Sonunda teyzemin ağzından “Tamam.” sözünü duyunca sevinçten havalara uçtuk.

Damla, Mısra, Güneş ve ben ertesi gün bale kursuna kayıt yaptırдық. Kurstaki ilk günlerimiz çok zordu. Hocamız vücudumuzun esnemesi gerektiğini, günler geçtikçe bize zor gelen hareketleri kolayca yapacağımızı söyledi. Gerçekten de hocamızın söylediği gibi oldu.

Bale yapmak hepimizi çok mutlu ediyordu. Altıncı ayımızda hocamız performansımızın iyi olduğunu, yerel bir yarışmaya katılabileceğimizi söyledi. Kuzenlerimle çok sevindik ve daha çok çalışmaya başladık. İlçemizde yapılan yarışmada takım olarak ikinci olmayı başardık. “Yeni hedefimiz Türkiye şampiyonluğu!” dedi hocamız. Çalışmalarımız daha da arttı.

İkinci yılımızda Türkiye üçüncüsü olduk. En önemlisi milli takıma seçildik. Olimpiyatlar için çalışmalarımız başlamıştı. Kuzenlerimle farklı şehirlerde kamplara katıldık. Büyük gün için sabırsızlanıyorduk. Olimpiyatlar Paris’te yapılacaktı. Güneş bana ilk defa uçağa bineceği için korktuğunu söyledi. Aslında ben de korkuyorum o kadar yüksekte olmaktan. Bu korkumuzu takım liderimize söyledik. O da tüm takımı rahatlatacak bir konuşma yaptı. Şimdi daha rahat hissediyorduk kendimizi.

Havalimanında ailelerimizle vedalaşıp uçağa bindik. Uçak kalkarken Güneş’in elini tuttum. Korktuğumuz gibi olmadı yolculuk. Biraz zaman geçince alışmıştık yüksekte olma hissine. Paris’e vardığımızda saat 2.00’ydi. Otelimize yerleştik. Yarışma gününe üç gün vardı. Burada da çalışmalarımıza devam ediyorduk.

Yarışma günü erkenden uyandık. Kahvaltı yaptık. Ardından saçlarımız özenle yapıldı, o güzel bale kıyafetlerimizi giydik. Hepimiz çok heyecanlıydık. Arabaya binip, yarışmanın yapılacağı yere gittik. Biz Türkiye’yi temsil ediyorduk. Rusya, Amerika ve Çin ile yarışacaktık. Bir saat sonra müsabaka başladı. Diğer ülkeler performanslarını jüri karşısında sergilediler. Sıra bize gelmişti. Damla, Güneş, Mısra ve ben gösterimize başladık.

Jüri, performansımızı beğenmiş gibi görünüyordu. Heyecan içinde sonucun açıklanmasını bekliyorduk. Bu on dakika hayatımda yaşadığım en uzun on dakika diye düşündüm. Jüri, nihayet puanları açıkladı. Ekranda altın madalyayı Türkiye’nin aldığı yazısını çıktığında salondaki herkes bizi alkışlamaya başladı. Kuzenlerimle sevinç çığlıkları atmaya başladık. Sonunda başarmıştık! Ülkemizi gururlandırmayı başarmıştık.

SU TOSUN 5/B

KİTAP SEVGİSİ

Tarihin ışığı,

Aydınlatır insanlığı.

Hak ediyor her zaman saygıyı.

Ne kadar okursan azaltır hep kaygıyı.

Masalıyla romanıyla heyecanlı

Değerlendirir her anı.

Geliştirir ve yüceltir okuyanı.

Okuyalım kitabı, aydınlatalım yarını.

Merak ile açar kapıları.

Çoğaltır hep umutları.

Sevgisi sarar okuyanı.

Tanırsın kitap kurdu olanları.

EMSAL SUDE YAVUZ 5/E

YENİ MAHALLEM VE YENİ EVİM

Günlerdir beklediğim o gün gelmişti. Taşınıyorduk. Eşyalarımız kamyonu yükleniyordu. Bütün eşyalar yüklendikten sonra ailemle yola koyulduk. Bizi uzun bir yolculuk bekliyordu. Yolculuk boyunca annem ve babamla sohbet ettik. Hem heyecanlı hem de mutsuzdum. Yeni bir eve taşınacağım için heyecanlıydım ama arkadaşlarımdan ayrılacağım için de mutsuzdum. Annem arkadaşlarımdan uzakta da olsam iletişim kurabileceğimi söyleyerek beni teselli etti.

Uzun yolculuğumuz sona ermiş ve yeni mahallemize varmıştık sonunda. Yeni evimize girer girmez hangi odanın benim olacağını seçmek istiyordum. Annem ve babam benim bu heyecanlı halime bakıp gülüyorlardı. Sonunda hangi odanın benim odam olduğuna karar vermiştik. Mahalleyi keşfetmek istiyordum. Annemden izin alarak evden dışarı çıktım. Etrafa şöyle bir göz attım. Bir fırın ve kasap vardı evin karşısında. Hemen yanında da bir oyun parkı. Hiçbir çocukla karşılaşmamıştım ama buradaki ilk günüm olduğu için bunu dert etmedim.

Eve döndüğümde eşyaların birçoğu yerleştirilmişti. Herkes çok yorulduğu için erkenden uyumak için odalarımıza geçtik. Yarım yeni okuluma gideceğim aklıma gelince çok heyecanlanmıştım ve neler olacağını hayal ederken uykuya dalmışım. Sabah uyandığımda içim kıpır kıpırdı. Kahvaltımı yaptıktan sonra babamla evden çıktık. Yakın olduğu için okula yürüyerek gittik. Sınıfa girdiğimde arkadaşlarım ve öğretmenim beni çok sıcak karşıladılar. Bazı arkadaşlarım tenefüslerde yanıma gelerek benimle tanışmak istediler. Bazı arkadaşlarım da okuldan sonra bana mahalleyi gezdirebileceklerini söylediler.

Okuldan geldiğimde anneme günümün nasıl geçtiğini anlattım. Annem beni sabırla dinledi. Arkadaşlarımdan bana mahalleyi gezdireceğini söyleyerek annemden dışarı çıkmak için izin istedim. Kapının önüne çıktığımda arkadaşlarım beni bekliyorlardı. İlk olarak beni Hatice teyzenin yanına götürdüler. Hatice teyze çok güzel kilim dokuyordu. Ardından oyun parkına gittik. Burada çok eğlendik. Arkadaşlarım kendi evlerini de bana gösterdikten sonra hava karardığı için evime geldim.

Yeni mahalleimde, yeni evimde ve yeni arkadaşlarımla çok mutluyum. Hayatımızdaki yeniliklerin bize yeni mutluluklar getirebileceğini anladım.

AMİNE EBRAR MERCAN 5/C

BENİM MİNİK DOSTUM

Benim minik dostum
Konuşmasa da benimle
Her derdimi anlatır rahatlarım.
Bir oh çekerim köşede.

Her gördüğü yerde
Miyav der konuşur benimle.
Anlamasam da pek onu
Severim minik dostumu.

Her gün beraberiz
O anlatır ben dinlerim.
Hiç sıkılmam onun yanında.
Minik dostum benim

Boncuk gözlü minik dostum,
Dolaşır yanımda her gün.
Doldurur kalbimi hep sevinç.
Ayrılmaz yanımdan hiç.

FATMA MELİSA ATAŞ 5/D

YELİZ'İN HAYVAN SEVGİSİ

Yeliz hayvanları seven bir kızdı. Hayvanları sadece sevmez onlarla ilgili yeni bilgiler öğrenir, hayvanların özelliklerini araştırırdı. Öğrendiklerini arkadaşlarına anlatmayı da çok sevdi. En sevdiği hayvan ise karıncaydı. İlginç özellikleri olan hayvanlar da Yeliz'in ilgisini çekerdi.

Yeliz bir gün okul bahçesinde gezerken az kalsın bir karıncayı ezecekti. Hayatında hiç böyle bir karınca görmemişti. Karıncanın rengi turuncuydu. Eve gider gitmez bilgisayarından bu turuncu karıncanın özelliklerini araştıracaktı. Teneffüs bitmişti. Sınıfına gitti. Son dersleri fen bilimleriydi. Fen bilimleri dersi Yeliz'in en sevdiği dersti. Çünkü bu derste hayvanlarla ilgili yeni bilgiler öğrenirdi, öğretmenin akıllı tahtadan gösterdiği hayvan fotoğrafları çok ilgisini çekerdi.

Zil çalınca kendisini bahçede bekleyen annesiyle birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Yolda yürürken annesine okulda yaşadıklarını anlattı. Turuncu karınca gördüğünü, eve gidince bununla ilgili araştırma yapacağını söyledi. Eve gelince Yeliz ellerini yıkadı, üstünü değiştirdi. Odasına giderek bilgisayarını açtı. Turuncu karıncanın yakından çekilmiş fotoğraflarını inceledi, özelliklerini araştırdı. Önemli gördüğü bilgileri araştırma defterine yazdı. Ödevlerini yaptıktan sonra turuncu karınca ile ilgili bir yazı yazdı. Annesinin hazırladığı ballı sütü içtikten sonra da mışıl mışıl uyudu.

Sabah olunca çok heyecanlıydı. Çünkü yazdıklarını bugün arkadaşlarına ve öğretmenine okumak istiyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra evden çıkıp okula gitti. İkinci derste öğretmenine araştırma yazısını okumak istediğini söyledi. Öğretmeni izin verince tahtaya çıkıp yazdıklarını okudu. Araştırma yazısı bitince arkadaşları ve öğretmeni onu alkışladı. Yeliz çok mutlu olmuştu.

Yeliz yerine oturunca turuncu karıncayı düşündü ve gülümsedi.

EYLÜL YILMAZ 5/D

ÇİLEK

Kırmızı kırmızı ormanda,
Minik minik çalılarda,
Mis kokar burnuma,
Doyum olmaz tadına.

Bilmem nasıl yeşem seni?
Ezip reçel mi yapsam seni?
Şekere mi bansam seni?
Yoksa çikolataya mı banıp yeşem seni?

Baharın gelişi sende saklı.
Dondurmada, pastada seni seçen haklı.
Düşersin her çocuğun aklına.
Doyum olmaz tadına.

İCLAL ÖZEN 5/E

BİLGİ YARIŞMASI

Haftanın ilk günüydü. Gece çok heyecanlıydı. Çünkü bugün dokuz günlük tatil bitmişti ve okula gidecekti. Arkadaşlarını ve öğretmenlerini çok özlemişti. Annesi Gece'yi uyandırmak için odasına geldiğinde onun çoktan uyandığını görünce şaşırılmıştı. Gece, annesine okula gitmek için sabırsızlandığını anlattı. Annesi hazırlanması için Gece'ye yardım etti, onun saçlarını ördü. Kahvaltılarını yaptıktan sonra Gece ve babası okula gitmek için evden çıktılar.

Gece sınıfına girince arkadaşlarıyla selamlaştı, sohbet etti. Birkaç dakika sonra öğretmenleri Aylin Hanım içeriye girdi. Aylin Hanım fen bilimleri öğretmeni idi. Fen bilimleri Gece'nin en sevdiği dersti. Dersin sonlarına doğru Aylin Hanım bir bilgi yarışması yapılacağı haberini verdi. Bilgi yarışması 5. sınıf öğrencileri arasında yapılacaktı. Her sınıfta temsilen bir öğrenci seçilecekti. Sınıftaki bütün öğrenciler kendi sınıflarından bilgi yarışmasına kimin katılacağını merak ediyordu.

İkinci dersin başında Aylin Hanım, bilgi yarışmasında sınıfı temsil edecek kişinin Gece olduğunu açıkladı. Gece çok sevinmiş ve heyecanlanmıştı. Aynı zamanda da içini bir korku kaplamıştı. Ya başarılı olamazsam diye düşünmüştü. Heyecanı, korkusunu bastırıyordu. Bir an önce eve giderek bu haberi ailesine vermek istiyordu. Eve geldiğinde annesi ve babasına heyecanla öğretmenin bilgi yarışmasına katılmak için kendisini seçtiği haberini verdi. Ailesi de çok sevindi. Gece akşam yemeğini yedikten sonra odasına gitti, ödevlerini yaptı ve kitap okudu. Dişlerini fırçaladıktan sonra uyumak için yatağına uzandı. Yarışma gününü hayal ederek uykuya daldı.

Yarışma günü Gece geç kalmamak için erkenden hazırlanıp okula gitti. Çünkü bilgi yarışması ilk ders yapılacaktı. Tüm 5. sınıf öğrencileri seyirci olarak konferans salonuna çağırılmıştı. Yarışmaya katılacak öğrenciler de sahnede bulunan masalara oturmuşlardı. Gece de kendi sınıfının adının yazılı olduğu masaya oturmuştu. Yarışmanın kuralları görevli öğretmenler tarafından anlatıldı ve yarışma ilk soru ile başladı. İlk üç soruyu tüm öğrenciler doğru cevaplamışlardı. Dördüncü soruya ise sadece iki sınıfın öğrencisi doğru cevap vermişti. Gece de bu iki öğrenciden biriydi. Yedinci soruya gelindiğinde Gece ve 5/E sınıfı öğrencisi Akın diğer öğrencilerden yirmi puan öndeydi. Gece ve Akın son üç soruya da doğru cevap verdi. Görevli öğretmenler yarışmayı kazanan iki öğrenci olduğunu açıkladılar. Gece ve Akın çok sevindi. Tüm salon ikisini coşkuyla alkışladı.

Gece çok sevinmişti ve bu sevincini eve gider gitmez ailesi ile paylaştı. Anne ve babası Gece'ye onunla gurur duyduklarını söylediler.

EZGİ SILA AKSOY 5/B

MEYVELER

Çeşit çeşit meyve

Hangisini yeşem sence?

Kivi, muz, çilek...

Olsa da yeşek keşke!

Kocaman ağaç var bahçede.

Her gün bakarım büyümüş mü meyve?

Büyüse de yeşem diye

Düşünürüm her gece.

Hepsinde ayrı vitamin

A, B, C say say bitmez tüm gece.

En iyisi mevsimi gelince

Hepsinden yiyebilsem keşke!

NEHİR ZEYNEP İNGİN 5/D

ÇEVRE KAHRAMANLARI

Okulda sıradan bir gündü. Teneffüs yeni bitmişti. Öğretmenimiz daha sınıfa gelmemiştir. Arkadaşım Eslem ile bahçede ne kadar çok çöp olduğunu konuşuyorduk. Aslında beden eğitimi dersinde sınıf arkadaşlarımızla yerde gördüğümüz kâğıtları, boş su şişelerini toplamıştık ama hala okul bahçemizde çöpler vardı.

Eslem ile konuşurken bahçedeki çöpler ile ilgili daha etkili bir çözüm bulmamız gerektiğine ve bunun için daha fazla kişiye ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Zümra ve Zehra'ya da düşündüklerimizi anlattık. Zehra bir çevre kulübü kurabileceğimizi söyledi. Zümra da bu kulübün adının "Çevre Kahramanları" olabileceğini söyledi. Bu isim hepimizin hoşuna gitmişti. Önce kulübe katılacak gönüllü arkadaşlar aramayı kararlaştırdık. Eslem "Daha sonra da bir öğretmenimizden yardım isteyebiliriz." dedi. Bir sonraki teneffüste gönüllü arkadaşlar bulmak için her birimiz elimize bir kâğıt alarak okulun içinde dolaşmaya başladık. Ben birinci katı dolaştım. Zehra ikinci, Zümra üçüncü, Eslem de dördüncü katı dolaşarak kulüp için gönüllü katılımcılar aradılar. Kulübe katılmak isteyen yirmi kişi olmuştu.

Kulüp için bir öğretmenimizin de desteğini almamız gerekiyordu. Beşinci ders başladığında öğretmenimize Çevre Kahramanları Kulübü kurmak istediğimizi, okulda bu kulübe katılmak isteyen başka arkadaşlarımızın da olduğunu anlattık. Öğretmenimize çöp poşeti, eldiven, maske gibi ihtiyaçlarımız olduğunu söyledik. Öğretmenimiz böyle bir çalışma yaptığımız için çok mutlu olduğunu ve bize yardım edebileceğini söyledi. Ayrıca sadece çöp toplayarak çevremizi koruyamayacağımızı, çöp atmama konusunda da insanları bilinçlendirmemiz gerektiğini söyledi.

Kulüp için gerekli belgeleri öğretmenimiz hazırladı. Kulübümüzün ilk etkinliği olarak 7 Haziran gününü seçmiştik. Renkli kartonlara sloganlar yazdık. Okul duvarlarına yapıştırdık. Öğretmenimizin getirdiği eldiven ve çöp poşetleri ile okul bahçesindeki çöpleri topladık. Bahçe tertemiz olmuştu. Bir sonraki etkinliğimizde ormana giderek oradaki çöpleri temizlemeyi kararlaştırdık.

Arkadaşarımla ne kadar güzel bir iş başardığımızı, istersek çevremiz için yapabileceğimiz çok şey olduğunu konuştuk.

BÜŞRA NUR OĞUZ 5/C

BİR RESİM ÇİZDİM

Bir resim çizdim.

Fakat bu resmim çok karanlık.

Resmimde upuzun karanlık bir yol var.

İşte ben bu resmimde hayatı çizdim!

Bir resim çizdim.

Resmimde havalanan uçurtmalar...

Güzel kokan gül ve lavantalar arasında,

Gün batımının altında, mutlu insanlar var.

Bir resim çizdim.

Resmimi rengârenk süsledim.

Beğenirler diye çiçeklere gösterdim.

İşte ben bu resmimde hayatı sevgiyle renklendirdim!

ESLEM ANLAMA 5/A

SEVİMLİ DOSTUM

Her gün okula giderken Aleyna'ya eşlik eden, sadık bir dostu vardı. Küçük, siyah-beyaz renkli, sevimli kedisi... Bu kedi, Aleyna'nın en iyi arkadaşıydı. Birlikte oynarlar, maceralara atılırlar ve birbirlerini her zaman desteklerlerdi.

Bir gün okula giderken Aleyna, küçük dostunun yanında olmadığını fark etti. Panik içinde etrafa baktı ama kedisini göremedi. Eve geri dönemezdi, okula geç kalıyordu. Okuldan çıkınca onu nasıl olsa bulurum diye kendini sakinleştirdi. Öğretmenleri ve arkadaşları Aleyna da bir farklılık olduğunu anladılar. Aleyna kedisinin kaybolduğunu onlara anlattı.

Aleyna okulda olduğu bu sürede sürekli kedisini düşündü, dersleri dikkatle dinlemedi. Okuldan çıkınca onu aradı ancak hiçbir yerde bulamadı. Akşam eve döndüğünde hala endişeli ama onu bulacağı konusunda yine de umutluydu. Ertesi gün, okula gitmek için hazırlanırken pencereden dışarı baktı ve bir mucizenin gerçekleştiğini gördü. Kayıp kedisinin pencerenin önünde onu beklediğini fark etti. Sevinç içinde dışarı koştu ve kedisini kollarına aldı. Kediye sıkıca sarıldı. Onu bir daha göremeyeceğini düşünmüştü ama ona kavuşmuştu işte.

Aleyna, o gün, gerçek dostluğun ne kadar değerli olduğunu anladı. Kedisinin kayıp olduğu anlarda, onu ne kadar çok özlediğini ve onunla birlikte olmanın ne kadar önemli olduğunu düşündü. Artık küçük dostunu her zaman özenle koruyacak ve onunla geçirdiği her anın tadını çıkaracaktı.

BUSE NAZ YILDIZ 6/C

ÖN YARGI

Zeynep adında küçük bir kız çocuğu varmış. Zeynep, ailesini ve yaşadıkları yeri çok seven bir kızmış. Ama son yaşanan depremde evleri yıkılmış. Ailesi ile birlikte çadırda yaşıyorlarmış. Bu durum Zeynep'i çok etkilemiş. Ve kafasını dağıtmak için ormanda yürüyüşe çıkmış. Birden karşısına hiç tanımadığı bir adam çıkmış. Çirkin, üstü başı yırtık, fakir fukara bir adammış.

Adam:

— Sen ne yapıyorsun burada?

Zeynep:

— Bizim evimiz depremde yıkıldı. Biz şu anda çadırda kalıyoruz ve bu duruma çok üzülüyorum. Gidebilecek hiçbir yerimiz yok. Ben de kafa dağıtmak için ormanda yürüyüşe çıktım.

Adam:

— Benim adım Yaşar. Yaşadıklarına çok üzüldüm. Belki sana ve ailene yardım edebilirim. Beni takip et küçük kız.

Zeynep Yaşar adındaki bu adama güvenerek onu takip etmiş. Ama bir yandan da bir yabancı ile bilmediği bir yere gitmenin tehlikeli olabileceğini düşünüyormuş. Sonunda küçük bir kulübeye varmışlar. Adam Zeynep'e yiyecek bir şeyler vermiş. Zeynep karnını doyurmuş, adama teşekkür etmiş.

Adam:

— Bundan sonra ailenle burada yaşayabilirsiniz.

Zeynep çekinerek:

— Teşekkür ederim ama bunu aileme sormalıyım.

Adam:

— Hadi, git çağır aileni.

Zeynep:

— Teşekkür ederim.

Koşarak kulübeden ayrılmış Zeynep. Ailesine:

— Beni takip edin bize kalacak bir ev buldum. Yaşar diye bir amca bize evini açtı.

Zeynep ve ailesi heyecanla ormandaki kulübeye gitmek için çadırdan çıkmışlar. Sonunda kulübeye varmışlar. Zeynep'in annesi:

— Kızım bu adam bize nasıl yardım edecek? Biz bu evde kalırsak ne yer ne içeriz?

Adam, Zeynep'in annesinin söylediklerini duymuş ve çok üzölmüş.

Zeynep:

— Anneciğim neden öyle söylüyorsun? Yaşar amca bana yemek verdi, karnımı doyardı, ailece burada yaşayabileceğimizi söyledi.

Zeynep'in annesi:

— Çok özür dilerim ben sizin dış görünüşünüze aldanıp ön yargılı davrandım. Beni affedin lütfen!

Adam:

— Siz üzerimdeki eski kıyafetlere göre benim hakkımda karar verdiniz. Bu durum daha önce de başıma geldi. Size kızgın değilim. Ben elimde olanı diğer insanlarla paylaşmayı seviyorum.

Zeynep'in ailesi kendi evleri yapıłana kadar Yaşar amcanın kulübesinde yaşamışlar. Hayatları boyunca da kendilerine yapılan bu iyiliğı unutmamışlar.

DERİN SAĞUN 6/A

FUTBOL DELİSİ

Bir zamanlar genç bir yetenek vardı. İsmi Deniz'di. Deniz futbol hayatına sokakta arkadaşlarıyla birlikte oynayarak başladı. Deniz'in sokakta futbol oynadığı arkadaşlarının isimleri Çınar ve Efe'ydi. Deniz, Efe ve Çınar'la futbol oynarken çok iyi oynamadığını fark etti ve futbol kursuna başladı. İlk zamanlarda kurstaki arkadaşları onunla dalga geçtiği için neredeyse futbolu bırakacaktı. Hocası ona: "Ben sana inanıyorum ve sen ileride çok büyük bir futbolcu olacaksın." dedi. Bu sözler Deniz'i hırslandırdı. O günden sonra Deniz kendini geliştirmeye başladı. Sık sık spor yapıyordu. Deniz düzenli spor yapınca futbolu daha iyi oynamaya başladı. Yıllar hızla ilerledi. Hocası bir gün Deniz'e: "Artık bu futbol kulübünde oynamayacaksın. Sen 19 yaşındasın. Bir takımda oynamalısın." dedi.

O günden sonra Deniz Gençlerbirliği'nde oynamaya başladı. Deniz yeni takımındaki arkadaşlarına çok iyi uyum sağladı. Zamanla Gençlerbirliği'nin en iyi oyuncusu Deniz olmuştu. Deniz bu takımda bir sene oynayıp daha iyi bir takıma geçmişti. Artık Galatasaray'da oynuyordu. Galatasaray- Barcelona maçı Galatasaray formasıyla çıktığı ilk maçıydı. Maçın birinci yarısında skor Galatasaray 0- Barcelona 1'di. Deniz, ikinci yarıda oyuna girdi. Herkes Deniz'i izliyordu. Barcelona kırmızı kart cezası almıştı ve penaltıyı Deniz kullandı. Deniz golü atmıştı ve maçın skoru 1-1 olmuştu. Son dakikalarda Deniz topu almış koşuyordu ve ceza sahası içine girmişti. Deniz kaleye doğru vuruşunu yaptı ve gol oldu. Maç Galatasaray 2- Barcelona 1 olarak sona ermişti.

Maç bitikten sonra Barcelona'nın kaptanı Deniz'i yanına çağırıp ona şöyle söyledi: "Barcelona' da oynamak ister misin?" Deniz "Tamam." dedi. O günden sonra Barcelona'da oynamaya başladı. Barcelona'daki ilk maçını Real Madrid ile oynadı. Real Madrid'deki en iyi oyuncu Ronaldo idi. Maç başladı. Deniz topu almış ve arkadaşına pas atmıştı. Arkadaşı topu kalenin sol köşesine atınca gol olmuştu. Maç 1- 0 bitmişti. Maçı Barcelona kazanmıştı. Yılın futbolcusu ödülünün sahibi de Deniz oldu.

Böylece Deniz uzun yıllar Barcelona takımında futbol oynamış ve bu takımın efsane oyuncularından biri olmayı başarmıştı.

ÖMÜR ÇELİK 6/A

MUSTAFA AMCANIN MUTLULUĞU

Kastamonu'nun bir köyünde yalnız yaşayan Mustafa adında bir adam varmış. Eskiden yalnız değilmiş ama çocukları evlenip gitmiş, eği de rahmetli olmuş. O yüzden böyle yalnız kalmış. Mustafa amca ormanı ve hayvanları çok severmiş. Elinden geldiği kadar hayvanlara yardım edermiş. Köylüler de Mustafa amcaya saygı duyar ve onu severlermiş. Mustafa amcanın bir torunu varmış. Arada bir ziyaretine gelir ve yanında bir süre kalırmış. Bir gün yine torunu yanına gelmiş. Torunu: "Dedeciđim ben geldim." demiş. Mustafa amca, Ömer'i görünce çok sevinmiş. Mustafa amca, Ömer'e: "Nasılsın?" diye sormuş. Ömer: "İyiyim dedeciğim, seni çok özledim." demiş. Biraz vakit geçirip ormana gitmeye karar vermişler. Mustafa amcanın köyü yeşillikler içindeymiş. Ormanın içinde yürümeye başlamışlar, biraz ileride önlerine yaralı bir köpek çıkmış. Ömer: "Ona yardım edelim dede." demiş. Dedesi: "Tamam, hadi gel bakalım." demiş. Onu kucaklarına alıp evlerine götürmeye karar vermişler. Ömer: "Hayvanın çok canı yanıyor sanırım." demiş.

Akşam yemeğinden sonra Ömer ve dedesi sohbet etmiş. Daha sonra Ömer biraz kitap okumuş, uyumuş. Sabah kahvaltısından sonra Mustafa amca: "Kasabaya inmemiz gerekiyor, alışveriş yapmamız lazım, evde çok eksik var." demiş. Kasabaya inmişler. Beraber manava, kasaba ve markete uğramışlar. Alışveriş yapmışlar. Ömer, dedesine yeni bir kitap almak istediğini söylemiş. Dedesi de kitapçıdan alabileceklerini söylemiş. Dedesi Ömer'e hangi kitabı istediğini sormuş. Ömer: "Büyük Atatürk'ten Küçük Öyküler kitabını alalım." demiş. Dedesi de hemen o kitabı almış. Dedesi ve Ömer eve gitmeye karar vermişler. Yolda Ömer, dedesine: "Bu kitabı çok merak ediyorum" demiş. Dedesi, Ömer'e: "Atatürk'ü kim merak etmez ve sevmez ki?" demiş. Eve vardıklarında Benekli havlayarak onları kapıda karşılamış. Zaman geçtikçe ona alışıyorlarmış.

Ömer ve dedesi çok güzel vakit geçirmiş, bir süre sonra Ömer'in eve dönme vakti gelmiş. Dedesine: "Sen artık yalnız değilsin, bak Benekli seninle. Çünkü hayvanlar insanların dostu, arkadaşı gibidirler." demiş. Ömer gittikten sonra Mustafa amca ve Benekli hayatlarına devam etmişler.

EDA ÜNAL 6/A

HER ÇOCUK AYNIDIR

Hollanda'da ünlü bir okul varmış. Bu okul hem ilkokulu hem de ortaokulu olan bir okulmuş. Bu okuldaki öğretmenler nazik ve disiplinlilermiş. Öğrencileri ise yaramazlarmış.

Bir gün bu okula yeni bir öğrenci gelmiş. Ama bu yeni öğrenci hem kekeme hem de harfleri karıştıran biriymiş. Sınıfa girdiğinde öğretmeni, kendini tanıtmasını istemiş. Çocuk biraz utanarak ve kekeleyerek kendisini tanıtmaya başlamış. Çocuk kendini tanıtırken çok kez kekeleyip çok kez de duraklamış. Öğrenciler bu durumu çok komik bulmuş ve ona gülmeye başlamışlar. Çocuk bu duruma çok üzülmüş. Öğretmen de çocuğun üzüldüğünü görünce öğrencilerine bunun komik olmadığını, bu durumun onların da başına gelebileceğini söylemiş. Ama öğrenciler buna aldırış etmeyerek bu duruma gülmeye devam etmişler. Öğretmen, çocuğa aldırış etmemesini söylemiş ve istediği sıraya geçebileceğini söylemiş. Çocuk sıraları gezmeye başlamış. Ama çocuk diğer öğrencilerin sırasının yanına geldiğinde öğrenciler onu istemeyerek ona başka sıraya geçmesini söylüyormuş. Çocuk oturacağı sırayı belirlemek için sıraları gezmeye devam etmiş. Ama hangi arkadaşının yanına gelse arkadaşı onu yanında olmaması gerektiğini söylemiş. Çocuk biraz daha sıra gezip aynı sözü işitince mecburen en arka sıraya geçmek zorunda kalmış.

Çocuk en arka sıraya geçmesine rağmen öğrenciler çocuğu rahat bırakmayıp ona zorbalık etmişler. Öğretmen bu durumdan çok rahatsız olup bu durumu halledemeyeceğine karar vermiş. Çocuğun annesini aramış ve çocuğun annesine bütün durumu anlatmış. Çocuğun annesi bu duruma hem kızmış, hem de çok üzülmüş. Annesi arabaya binmiş ve okula gelmiş. Çocuğunu sınıftan alıp müdürün yanına gitmiş. Müdüre olup bitenleri anlatmış ve çocuğunu okuldan almak istediğini söylemiş. Müdür biraz şaşkın bir şekilde bunu kabul etmiş ve çocuğu okuldan göndermiş. Kadın müdüre teşekkür ederek odadan çıkmış.

Anne ve oğlu arabalarına binip evlerine gitmişler. Çocuk eve gider gitmez hemen odasına koşmuş. Çocuk akşam yemeğine kadar odasından çıkmamış. Annesi yemeği hazırlamış ve oğlunu yemeğe çağırmış. Çocuk gelmiş ve annesi ona yeni bir okul bulduğunu söylemiş. Çocuk çok mutlu olmuş. Yemeğini yiyip yatmış. Kalkıp kahvaltısını yapmış, yeni okuluna gitmiş. Sınıfa gittiğinde yine aynı durum olmuş. Herkes ona gülmüş ama bir kişi hariç. O bir kızmış ve onu kendi sırasına davet etmiş. Çocuk bu kızla çok iyi anlaşmış.

KIZ, ona zamanla kekelememeyi öğretmiş. Çocuk, artık çok iyi konuşuyor ve kekelemiyormuş. Bir gün çocuk kız sayesinde bir okuma yarışmasına katılmış ve yarışmayı kazanmış. Sahneye çıkmış yaşadıklarını anlatmış ve son olarak şu sözü söylemiş: "Kim sizin hakkınızda bir şey bilmeden yorum yaparsa ona aldırmadan yolunuza devam edin!" Salondaki herkes çocuğu ayakta alkışlamış.

MİRAC EFE BEYHANLI 6/B

OLAYLI PİKNIK

Hızlı hızlı yürüyorduk. Hepimiz ailemizden izin almıştık. Piknik alanı buraya yakındı. Sonunda piknik alanına vardık. Kilimimizi serdik. İlk önce biraz sohbet ettik, sonra yemek yedik, en sonunda da uçurtma uçurduk ve gece olmadan çadırımızı kurduk.

Gece olmuştu. Sonra hiçbirimiz uyuyamayıp ormanda dolaşma kararı aldık. Hepimizin yanında fenerler vardı. Ormanda biraz dolaştıktan sonra kaybolduk. Birden “Tak!” diye bir ses geldi, hepimiz çok korkmuştuk. Sonra tahtadan yapılmış bir ev gördük. Kapıyı çaldık. Orta yaşlı bir amca bize kapıyı açtı. Ona kaybolduğumuzu, bizi bir gece misafir edip edemeyeceğini sorduk. Kabul etti. Bu orta yaşlı amcanın ismi Ahmet’ ti.

Ahmet amca çok iyi bir insandı karısı ve çocuğunu çok eskiden kaybetmişti. Bu duruma çok üzülmüştük Ahmet amca bize çorba getirdi. Ormanda kaybolmanın korkusu ile çok acıkmıştık. Bir şeyler yemek hepimize çok iyi gelmişti. Ahmet amca bize iki tane oda vermişti. Birinde erkekler, diğerinde kızlar kalacaktı. Geceyi orada geçirdik. Sabah Ahmet amca bizi piknik alanına kadar götürdü. Çadırlarımızı ve eşyalarımızı alıp evlerimize gittik. Belirli aralıklarla buluşup Ahmet amca’yı ziyaret ediyorduk.

Bir gün yine Ahmet amca’yı ziyarete gitmiştik. Orman evine gittiğimizde Ahmet amca zar zor nefes alıyordu. Telefonum yanımda olduğu için 112’yi aradım. Ahmet amca’yı hastaneye kaldırdılar. Ahmet amcanın kötü haberini almıştık. Gözlerim dolmuştu. Artık Ahmet amca’yı evinde değil mezarında ziyaret ediyorduk. Bu olay sonrası hepimiz büyük bir üzüntü içindeydik. Gerçekten Ahmet amca’yı çok sevmiştik.

KEZBANNUR YÜKSEL 6/B

ŞEBNEM'İN ANISI

Şebnem, 23 yaşında, İngilizce öğretmeni, Bartınlı, sevecen ve güzel bir kızdır. Ailesini çok sever, ailesi ile çok fazla vakit geçirirdi. Ama İzmir'de öğretmen olduğu için ailesinden ayrı bir evde yaşıyordu. Şebnem'in bir erkek kardeşi vardı. Adı Mustafa'ydı. Şebnem'le kalıyordu. Çünkü Mustafa da İzmir'de öğrenciydi. Arkadaşı Leva ile de fırsat buldukça buluşurlardı. Leva uzakta oturduğu için ayda iki üç kez görüşürlerdi.

Şebnem, o gün randevusu olduğu için erken kalktı. Banyo yaptı, saçını tarayıp kıyafetlerini giydi. Bir şeyler atıştırıp kahvaltı yaptı. Ayakkabısını giydi ve yola çıktı. Dışarıda karşılaştığı komşularına selam verip yoluna devam etti. Gideceği yer biraz uzaktı. O yüzden otobüse bindi. Otobüste tekti. Şoförün uykusu vardı. Sürekli gözlerini kırırıyordu. Şebnem çok korkuyordu çünkü kaza yapabilirlerdi. Bir süre sonra Şebnem'in aklına gelen başına geldi. Kaza yaptılar. Şoför bir ağaca çarptı. Şebnem tutunamadığı için yere düşmüştü. Şoför, Şebnem'e göre daha iyi durumdaydı. Çünkü şoför bölümünde hava yastığı hemen açılmıştı. Şebnem'in kemeri takılı değildi. Aslında takması gerekirken o umursamayıp takmamıştı. Şoför ambulansı aramıştı ama ambulans biraz geç gelmişti. Şebnem, bu yüzden kan kaybı yaşadı. Şoförün vücudunda da yaralanmalar vardı. Şoförü ve Şebnem'i hastaneye götürdüler. Şebnem, bir hafta hastanede kaldı çünkü kırıkları vardı. Şoförün iki ay otomobil kullanması yasaklandı.

Şebnem, hastanede tedavisi tamamlanınca evine gelmişti. İşten bir aylığına izin almıştı. Çünkü her yeri ağrıyordu. Bir süre daha dinlenmesi gerekiyordu. Evdeki tüm işleri kardeşi Mustafa yapıyordu. Her gün bu işleri yapmak onu çok yoruyordu. Hem ders çalışıp hem de evi topluyordu. Şebnem bir akşam ilaçlarını alıp uykuya dalmıştı. Rüyasında yaşadığı kazayı görmüştü. Yattığı yerden sıçramıştı. Çok korkmuştu. Sanki olayları tekrar yaşamış gibi olmuştu. Hemen kalkıp elini, yüzünü yıkamıştı. Bir türlü uyuyamıyordu. Sabah olmuştu. Şebnem, biraz uykusuz kalmıştı. Yatağından doğrulup üstüne bir şeyler alarak mutfağa doğru ilerledi. Çok acıkmıştı. Kendine güzel bir kahvaltı hazırladı. Mustafa evden erken çıktığı için kahvaltayı yalnız yapacaktı. Şebnem, dün gece yaşadıklarını düşündü. Sonra o kazadan sağ olarak kurtulduğu için çok şanslı olduğunu düşündü. Artık bu kazayı düşünüp üzülmeceğine kendi kendine söz verdi.

Bir ay sonra Şebnem tamamen iyileşmişti. Okuluna, öğrencilerine kavuşacağı için çok mutluydu. Öğrencileri onu çok özlemişti, okul bahçesine girer girmez Şebnem'e sarıldılar. “Şebnem Öğretmenimiz geri döndü!” diye kutlama yaptılar.

HİCRAN ZELİHA DEMİR 6/A

KARA TAVUK'UN SALINCAK SEVGİSİ

Yazgı, o sabah dışarıdan gelen kahkaha sesleriyle uyandı. Kardeşi Ezgi'nin yatağında olmadığını gördü. Bir an önce yatağından kalkmak istiyordu. Babasının dün yaptığı salıncağa binmek için can atıyordu. Ezgi de uyanır uyanmaz salıncağa gitmiş olmalıydı.

Yazgı hemen üstünü değiştirdi. Kapıya yaklaştıkça bahçeden gelen gülme sesleri daha da yükseliyordu. “Acaba ne oldu? Annem ve Ezgi niye bu kadar çok gülüyor?” diye aklından geçirirken babası odasının kapısını açtı. “Yazgı sen hala uyuyor musun? Bizim Kara Tavuk'un bahçedeki hallerini bir görsen çok komik. Koş hemen ona bakalım.” dedi. Yazgı'nın elinden tutarak bahçeye annesinin ve kardeşinin yanına götürdü. Yazgı bahçeye çıktığında gördüklerine inanmadı ve o da başladı gülmeye. Babasının henüz civcivken aldığı ve simsiyah olduğu için Kara Tavuk ismini verdikleri tavuk, babasının yeni yaptığı salıncakta sallanıyor ve indirdiklerinde tekrar tekrar salıncağa biniyordu. Annesi: “Sabah sabah çok güldük biz kahvaltı yapana kadar Kara Tavuk sallansın salıncakta. Hadi kahvaltı sofrasına gelin.” dedi ve herkes içeriye masaya geçti. Ezgi: “Acaba salıncağı mavi renge mi boyasak? Gökyüzü gibi olur.” dedi. Bu fikir Yazgı'nın da hoşuna gitmişti. Hemen babalarına bakarak: “Babacığım boyayabilir miyiz? Bize mavi boya alır mısın?” dediler. Babaları: “Tabii güzel olur. Kahvaltıdan sonra gidip alayım.” dedi.

Kahvaltı bitmişti. Yazgı ve Ezgi tabaklarını mutfığa götürdükten sonra tekrar bahçeye çıktılar. Kara Tavuk hala salıncakta sallanıyordu. Yazgı Kara Tavuk'u salıncaktan kaldırdı ve kendi sallanmaya başladı fakat Kara Tavuk salıncağın dibinden ayrılmıyordu. Sallanırken ona çarpmaktan korktu ve Ezgi'ye: “Ben sallanırken onu sen kucağında tutabilir misin?” dedi. Kara Tavuk küçüklükten beri onlardan kaçmıyordu. Hemen Ezgi'nin kucağına geldi. Yazgı şarkılar söyleyerek bir süre sallandıktan sonra artık sıra Ezgi'ye gelmişti. Yazgı indi ve tavuğu kucağına aldı. Ezgi'nin sallanmasını bekledi ardından eve gidip biraz resim yapmaya karar verdiler. Kara Tavuk hemen salıncağa koştu ve oturdu.

Aradan biraz zaman geçti çocuklar resimlerini bitirdiler. Bu sırada babaları elinde mavi boya ve fırçalarla geldi. “Hadi çocuklar salıncağı boyayalım.” dedi. Yazgı ve Ezgi babaları ile beraber bahçeye salıncağın yanına gittiler. Kara Tavuk ortalarda yoktu. Karnını doyurmaya bahçenin diğer tarafına gitmişti. Yazgı ve Ezgi babaları ile beraber salıncağı boyamaya başladılar. Babaları nasıl boyamaları gerektiğini onlara gösterdi ve beraber salıncağı boyadılar. Babaları: “İki saat boyunca salıncağa oturmak yok yoksa her yeriniz boya olur. Salıncağın kurumasını bekleyeceğiz.” dedi ve hep beraber eve girdiler.

Aradan iki saat geçti. Yazgı ve Ezgi beraber bahçeye çıktılar. Salıncağa doğru yürüdüler. Bir de ne görsünler! Kara Tavuk salıncakta oturuyor ve kanatları ile ayakları masmavi olmuş. Hemen eve koşup anne ve babalarına haber verdiler. Babası: “Ah, bizim Kara Tavuk ne hale gelmiş!” dedi. Bir süre kendilerini tutamayıp hep beraber güldüler. Daha sonra anneleri: “Tavuğu güzelce yıkamak, temizlemek gerekir.” dedi ve tavuğu doğruca banyoya götürdü. Salıncağın boyası da biraz bozulmuştu. Babaları Kara Tavuk'un bozduğu yerleri tekrar boyadı. Yazgı'nın aklına bir fikir geldi: “Acaba Kara Tavuk'a küçük bir salıncak yapsak bizim salıncağımıza binmekten vazgeçer mi?” Ezgi: “Çok güzel bir fikir ablacığım.” dedi.

“Babam ile beraber yapabiliriz.” dedi. Hemen babalarına koşup bu fikirlerini söylediler. Babaları: “Güzel fikir! Hadi hep beraber kümesin yanına gidip salıncak yapalım.” dedi. Etraftan buldukları malzemelerle küçük salıncığı yapmaya başladılar. Bu sırada anneleri Kara Tavuk’u temizlemiş ve kümese koymuştu. Kara Tavuk da kendine yapılan salıncığı izliyordu. Uzun uğraşlar sonucunda hep beraber salıncığı bitirdiler. Onu da mavi renge boyadılar. İki saat sonra salıncak kurumuştı. Ezgi kümesin kapısını açıp Kara Tavuk’u küçük salıncığa oturttu. Kara Tavuk saatlerce o salıncaktan inmedi. Yazgı ve Ezgi de artık bahçedeki büyük salıncaklarına binmeye devam ettiler. Sırayla sallandılar, ara sıra Kara Tavuk’a da baktılar ve onu da kendi salıncığında salladılar.

Hava kararmaya başlamıştı. Eve dönerek yatmaya hazırlandılar. Yazgı kafasını yastığa koydu ve bugün olanları düşündü. Yüzünde yine bir gülümseme oluştu. “Hiç tavuk salıncığa biner mi?” diye düşündü içinden. “Yarın okula gittiğimde tavuğumuzun salıncak sevgisini bütün arkadaşlarıma ve öğretmenlerime anlatacağım.” dedi Ezgi’ye. “Acaba diğer arkadaşlarımin tavukları da onların salıncaklarına biniyor mu?” diye düşünerek uykuya daldı.

ECRİN KAVAK 6/A

FATMA NİNE İLE MASAL

Fatma nine, küçük bir kasabada yaşayan yaşlı bir kadıymış. Evinde tek yaşarmış ve çok tatlı tonton bir nineymiş. Yaptığı kurabiyeleri, yemekleri çok lezzetli olurmuş. Çocuklar yemeğe doyamazmış. Masal, bu küçük kasabaya taşınmış. Masal, on yaşında, yardımsever bir kızmış. Masal'ın annesi öğretmen, babası doktormuş. Bu küçük kasabaya taşınmalarının sebebi, annesinin tayininin bu küçük kasabadaki bir okula çıkmasıymış. Masal, kedileri ve gökyüzünü izlemeyi de çok seviyormuş. Fatma nine, yeni taşındıklarını görünce bir tepsi kurabiye yapıp evlerine gitmiş. Annesi ve babası evde değilmiş. Masal açmış kapıyı. Fatma nine: "Siz yeni mi taşındınız kızım?" diye sormuş Masal'a. Bir tane kurabiye uzatmış. Masal da almış. Kasabada tanıştığı ilk kişiymiş Fatma nine. Birbirlerini çok sevmişler.

Masal'ın anne ve babası gelmiş. Masal'ın babası: "Bu teyze kim kızım?" diye sormuş. Masal: "Fatma nine babacığım. Taşındığımızı görünce bize kurabiyeler getirmiş." demiş. Masal'ın annesi ve babası da Fatma nine ile tanışmış oturup sohbet etmişler. Fatma nine karşı komşularıymış. Evi eski, bakımsız, küçükmüş. Akşam olmuş. Fatma nine evine gitmiş. Masal bir an önce uyuyup sabah olmasını istiyormuş. Parka gidip yeni arkadaşlar edinmek için sabırsızlanıyormuş. Sonunda sabah olmuş ailesi ile güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra parka gitmiş. Parktaki çocuklar oyun oynuyormuş. Masal yeni taşındığı için çocuklar onun yanına gelmişler ve tek tek onunla tanışmışlar. Parkta çok güzel oyunlar oynamışlar. Ne zaman akşam olduğunu anlamamışlar.

Masal, ailesi ile oturup sohbet ediyormuş. Masal: "Anne, ben bu kasabayı, Fatma nineyi ve arkadaşlarımı çok sevdim ama bir şey çok dikkatimi çekti. Fatma ninenin evi çok eski ve bakımsız duruyor. Kış da gelmek üzere Fatma ninenin evine bakım yapacak kimsesi yok. Bu konuda bir şeyler yapabilir miyiz?" demiş. Annesi ve babası Masal'ın bu düşüncesine çok sevinmişler. Annesi: "Tabii yapabiliriz güzel kızım. Bugün kasabadaki diğer insanlarla da konuşuruz hep birlikte Fatma ninenin evini onarırız." demişler. Masal da: "Ben de bugün parkta arkadaşlarımla konuşurum biz de yardım ederiz." demiş.

Masal, Fatma nineden hikâyeler ve masallar dinlemeyi çok seviyormuş. Masal da ona şarkılar söylüyormuş. Bugün de öyle yapıp tombik yanaklarından öpüp arkadaşlarıyla oynamaya gidecekmış. Fatma Nine eli boş gönderir mi? Kek yapmış ona vermiş: "Arkadaşlarınızla yiyin güzel kızım." demiş. Masal, parka gidince arkadaşlarına ailesi ile konuştuklarını heyecanlı heyecanlı anlatmış. Arkadaşları da Fatma nineyi çok sevdikleri için bu duruma çok sevinmişler. "Ben de yardım etmek isterim ben de evini süslemek isterim!" diyerek hep bir ağızdan heyecanlı bir şekilde bağırılmışlar. Çocuklar evlerine gidince aileleriyle konuşmuş. Herkes yardım etmek için sabırsızlanıyormuş. Komşuların hepsi bir şeyler getirmiş. Birisi çimento, diğeri tuğla, bazıları da kiremit derken bütün eksikler halledilmiş. Hep birlikte Fatma ninenin evini bir güzel onarıp temizliğini yapmışlar. Evi pırıl pırıl olan Fatma nine duygulanmış: "Canım yavrularım, beni çok mutlu ettiniz." demiş. Son olarak da Masal ve arkadaşları Fatma nine için yaptıkları resimleri duvara asmışlar.

Ertesi gün Fatma nine kurabiyeler, kekler, börekler ve limonata yapıp Masal ve arkadaşlarını evine çağırılmış. Fatma nine: "Canım çocuklarım, sizleri çok seviyorum, güzel

yürekli evlatlarım.” demiş. Çocuklar da hep bir ağızdan: “Biz de seni çok seviyoruz!” diyerek bağırmişlar. Masal ve arkadaşları mutlu bir şekilde evlerine gitmişler.

CEMRE TOSUN 6/A

BUSE'NİN HAYALI

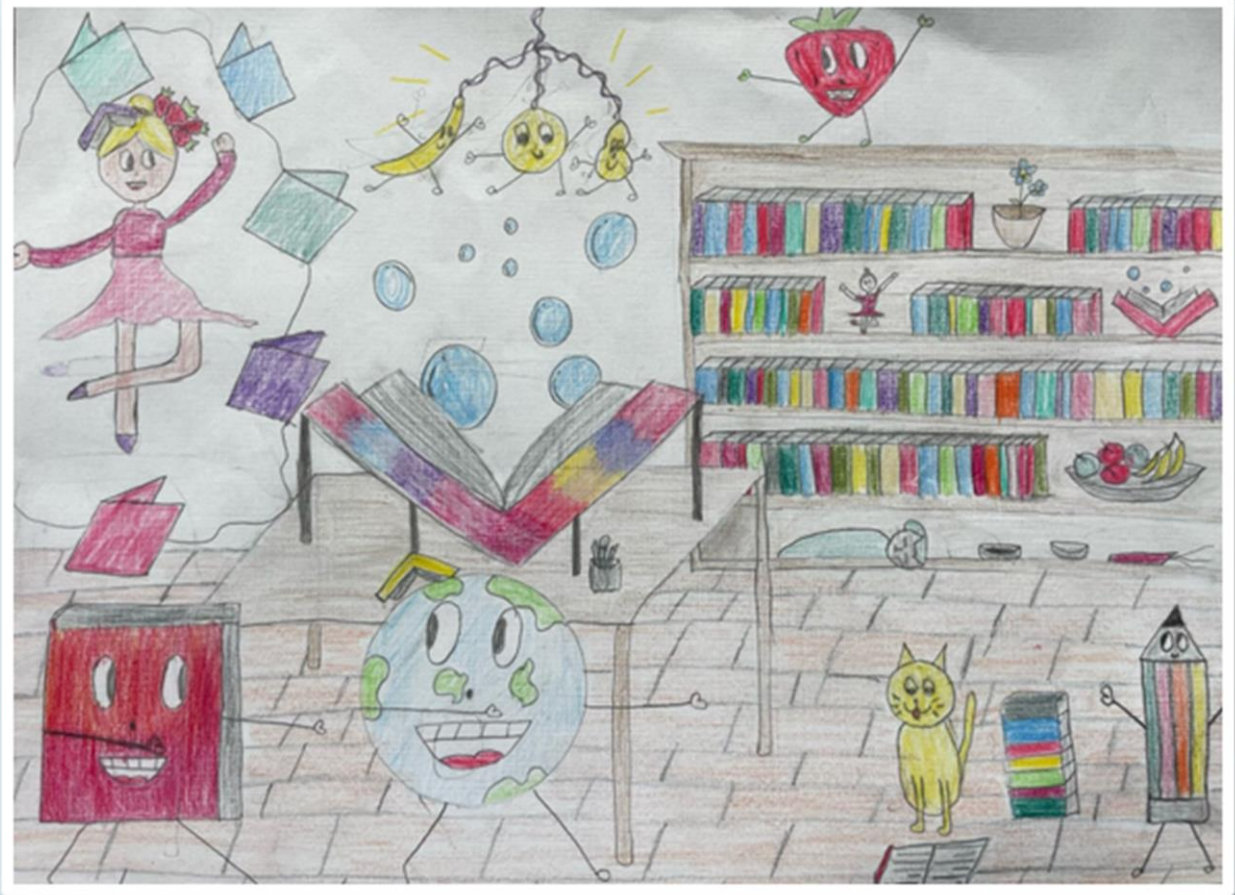
Buse 12 yaşında, 6. sınıfa giden çok güzel bir kızdı. Onun bir hayali vardı. Kendisine ait bir evinin olmasını istiyordu. Sadece yirmi yaşına gelmeyi bekliyordu. Çünkü yirmi yaşına gelince ailesinden izin alıp ayrı bir eve çıkacaktı. Üniversiteyi de farklı bir şehirde okuyacaktı. Aradan 1 yıl geçti, 2 yıl geçti, 3 yıl geçti derken Buse tam 20 yaşına girdi.

Buse üniversiteyi kazanmıştı. Valizini hazırlayıp Ankara'ya gitti. Okulunu görünce çok beğenmişti. Okulun yurdunu da çok beğenmişti. Yurtta kitap okuma yeri, ders çalışma odaları ve güzel bir bahçe vardı. Ancak Buse'nin üzüldüğü bir şey vardı. Kendisine ait bir evinin olmasını istiyordu. Ama bunun için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Hem yaşayacağı yeni şehre alışmalı hem de yarı zamanlı bir iş bularak ailesine yük olmamalıydı.

Ankara'ya iyice alışan Buse, bir lokantada da öğleden sonraları garsonluk yapıyordu. Yurttan eve çıkabilmek için çok olmasa da para biriktirebilmişti. Tek bir sorun kalmıştı. Bu durumu ailesine söyleyip onların da rızalarını almak istiyordu. Buse, biraz çekinerek ailesini aradı. Durumu anlattı fakat korktuğu olmadı ailesi bu durumu anlayışla karşıladı. Buse, hemen kiralık ev aramaya başladı. Bir ay sonra istediği gibi bir ev buldu. Evi kiralayıp eşya bakmaya gitti. Parasının yettiği kadar eşya almak istiyordu. Eşyalarını tek tek beğenip aldı ve evini bir güzel yerleştirdi. Artık her şey yolundaydı.

Buse Ailesini çok özliyordu. Bazen çok yorulduğunu ve zorlandığını hissediyordu. Böyle hissettiği zamanlarda ailesi, ona destek olmak için yanına geliyordu. Tüm zorluklarına rağmen Buse'nin yıllardır hayalini kurduğu şey gerçekleşmişti. Bu yüzden Buse çok mutluydu.

TUANA AKPINAR 6/A

Fatma Melisa ATAŞ 5/D

Küçük yazar ve şairlerimiz yazmanın en iyi hayal kurma yolu olduğuna inanıyor. Yazdıkça da yeni hayaller peşine düşüyor.

Ercan Görür Ortaokulu öğrencileri, geleceğin yazarları olarak “Yazdıkça Büyüyor Hayallerim” ile okurlarını kendi hayal dünyalarına davet ediyor.